שאני הכא. גבי טומאה טעמא מאי הוא דלוקה דכתיב וטמא ראש נזרו מי שנזרו תלוי לו בראשו מיתיבי הנזיר שכלו לו ימים אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים ה"ז סופג את הארבעים תיובתא: מתני' הריני נזיר לכשיהא לי בן, ונזיר מאה יום ונולד לו בן: עד שבעים לא הפסיד כלום, לאחר שבעים סותר שבעים שאין תגלחת פחות משלשים יום: גמ' אמר רב יום שבעים עולה לכאן ולכאן תנ"ל נולד לו עד שבעים לא הפסיד כלום ואי סלקא דעתך עולה לכאן ולכאן איתנורי מיתנר אלא בדין הוא דלא ליתני עד שבעים ומשום דקתני סיפא אחר שבעים סותר שבעים תנא קמא אמר אחר שבעים ר"א אומר אחר שבעים סותר שבעים: ר"א אומר אחר אחר שבעים נמי, הכי נמי דלא סתר, אי הכי מאי איריא דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום אפ' אחר שבעים נמי הא אמרת לא סתר, אלא ש"מ אחר=ממש וכן מתני' לרב שמע מינה, ורב במאן אמרה לשמעתיה דאלימא כאבא שאול (דתנן) *הקובר את מתו שלשת ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה שמנה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שלשים ומותר לספר ערב הרגל ואם לא ספר ערב הרגל אסור לספר אחר הרגל אבא

אסור לגלח. פי' קודם זריקת דמים שהרי מצותו לגלח על הדמים ואם גילח על אחר משלשלת אמרינן לקמן דילא:

אמר רב יום שבעים עולה לו לכאן ולכאן. פי' עולד לו בן ביום ע' מקצת היום הלידה עולה לזמן המאה והרי עשה ע' יום מן המאה (שהוא יום ל"ח) ומקצת היום אחר הלידה עולה לתחילת המזירות ולא יתנה מזירות בנו אלא עד כ"ט יום הרי ביום ל' לבנו וכ"מ השתא שיום ע' עולה לכאן ולכאן שיוכל לגלח ביום המאה שהוא יום ל"ח לבנו מתוך שאותו תגלחת עולה למזירות בנו מן הדין שהוא יום [ל"ח] לבנו עולה גמי אותו תגלחת גם למזירות דנפשיה שהוא מאה יום אע"פ שאם לא עולד לו הבן לא היה יכול לגלח על מזירתו אלא ביום ק"ח השתא כשעולד הבן יכול לגלח ביום [ק] כדפרישית וא"ת ומאי סברא היא כיון דאם לא עולד לו בן לא יכול לגלח עד יום ק"ח דהא לא מצי לגלח עד יום ק"ח לגזיר מזירות דנפשיה השתא גמי לא יגלח עד יום ק"ח ויש לומר דהא [דלא] מצי לגלח ביום ק' לא הוי אלא מדרבנן כדפירשנו בפ"ק (דף ו.) דמדאורייתא מצי לגלח ביום ק' דמקצת היום ככולו אלא דרבנן גזרו דלא מגלח עד יום ק"ח אלא היכא דאמר שיימים והכא אוקמיה אדין תורה כשעולד לו בן שיוכל לגלח ביום מאה כיון דלמזירות ב' דבנו קא הוי יום ל"ח ויכול לגלח למזירות דבנו ביום [ק'] הלכך גם למזירות דנפשיה עולה התגלחת של יום ק': נולד לא הבן עד ע'. עד ועד בכללו: לא הפסיד כלום. ואי ס"ד עולה לו לכאן ולכאן מיתנר מיתנר והוי ליה למיתני במתניתין הרויח ג' (בלילות) הבן דאי לא עולד לו הבן לא מגלח אלא עד יום ק"ח והשתא לפי דברי רב מגלח ביום ק' כמלא שהרויח בלידת הבן ומאי קאמר לא הפסיד: אלא בדין הוא דלא ליתני עד ע' לא הפסיד כלל. כלומר מן הדין לא היה לו לשנות בזה הלשון לא הפסיד אלא לדבריה ה"ל למיתני הרויח ומשום דקתני סיפא לאחר שבעים סותר פי' כי מפסיד בלידת הבן חני נמי ריש"א עד שבעים לא הפסיד כלום וה"ה אפי' בריש"א הרויח בלידת הבן, ובמקלת שבריח לין כתוב אלא רק בדין הוא דלא ליתני עד שבעים ולא הפסיד ד' (והוי כמו וכו'): ת"ש מסיפא נולד לו לאחר שבעים סותר. פי' מפסיד ומבירא ליה לאחר שבעים הוי פי' ביום שבעים ואחר, ואמאי מפסיד כלום לרב בלידת הבן, והא יום הלידה עולה לכאן ולכאן עולה גמי לתחילת המזירות דבן נמצא כי ל' יום דבן כלים ביום ק' ויכול השתא לגלח ביום ק"ח והשתא כי נולד הבן ביום ע"ח יגלח ביום ק"ח הרי לא הפסיד כלום: מאי לאחר דמתני' דקתני סותר לאחר. פירוש שנולד ביום ע"ב דהשתא לא יכול לגלח אלא ביום ק"ב והפסיד בלידה: אבל לאחר ממש מאי דהייט ביום ע"ח הכי נמי לא סתר כו' אלא ש"מ לאחר ממש: וכן מתני' לרב ש"מ לאחר ממש: פי' ממתני' יש להוכיח דלא כרב, דמבירא ליה למתני' דיום הלידה אינו נחשב למזירות הבן כמו דנחשב למזירות דידיה למאה יום שהוא עגרר ונחשב לאחר יומיס שעברו דהייט למזירות דידיה ולא דמי למאי דפרשינן במתני' דאי נולד הבן ביום ראשון למזירות דעולה לשניהם דודאי כיון שהוא תחילת מזירות לזה כמו לזה למה יעלה לאחד עפי מלשני אבל הכא דהוא התחיל למזירותו כבר זה יומים רבים סברא הוא דיום לידה יהיה נחשב ונגרר לאחר יומים שעברו דהייט למזירות דנפשיה ומזירות הבן יתחיל מיום לאחר הלידה ואם תאמר והא תנן קומץ ומייתינן לה בפ' קמא (לעיל דף ו.) דיום שלשים עולה מקצתו לראשון ומקצתו למזירות דידיה לאחר יומים שעברו משום דגם הוא מחשבון ק' יום וכיון שאותו יום ע"ח נחשב חצוי יום שלם להיות נחשב מזירות אחד לכך אינו עולה לבנו לתנא דמתני': ורב דמתניתין לא סבר לה כוותיה:

אילימא כאבא שאול כו' בטלה הימנו גזרת שבעה. ה] תוך ז' שיהיה לאסור בגעילת כסלו ובתשמיש המטה ומיהו לאו הילכתא הכי דבמ"ק (דף כ.) הכי מסקינן אפי' שעה אחת קודם לרגל בטלה הימנו [שמונה] ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזירת ז' דאמר בפ"ק ג' לבבי רו' להחפד ול' לבתולין וכיון שמנה ג' ימים התמודים קודם הרגל בטלה היטנו גזרת ז' ה' ימים בטלה היטנו גזרת ז' דכיון דנהג יום א' דין ל' יום קודם הרגל נתבטלו. ומותר לספר ערב הרגל מפני כבוד המועד: ואם לא ספר ערב הרגל. לא הוש לכבוד המועד אסור לספר אחר הרגל עד מלאת לו ל' יום:

אבא

אמר רב יום שבעים עולה לכאן ולכאן. אם ויום ע' בכלל יום לידת הבן עולה לכאן ולכאן. כיצד נולד לו בן יום ע' אותו היום עולה לו לשנים ותתלהי קודם שנולד לו הבן עולה לנזיר כאלו השלים ע' וסופו עולה לו לנזירות בנו ומונה לו עד יום ע' (וה) [ק'] ומגלח ביום ק' דהיינו ל"א לנזירות בנו ויום ק' לנזירותו הוי כמו יום ק"א רכיון דיום ע' עולה גם לבנו' בנו חשוב כשני ימים לענין נזירותו. והיינו מעמא משום דמדאורייתא מותר לגלח ביום ק' דמקצת היום ככולו. ומדרבנן הוא דאצריך לאם תוציי [עד] יום ק"א והכא אוקמי' דאורייתא ולאיריך פירושא יום ע' מתוזיל נזי' בנו ומגלח יום ק' שהוא יום ל"א לנזי' בנו ומשלים לי' לנזירותו נמצא שהרויח יום א'. ולפי' קמא תימא הוא שיום א' באמצע עולה לו לשנים אתנורי אתנור. וה"ל למתני הרויח יום א'. בדין הוא דלא ליתני עד ע' לא הפסיד אלא הו"ל לשנות עד ע' הרויח. אלא משום דקתני סיפא אחר ע' סותר שהוא כפסיד קתני רישא נמי לא הפסיד ולאו דוקא אלא אף מרויח הוא: ת"ש מסיפא נולד לו אחר ע' סותר. ולרב אם נולד לו ביום ע"א אמאי סותר הרי מובלע נזי' בנו בתוך חק. ותיתה לרב לא היו מובלעים ימי נזירות בנו בתוך ימי נזירותו דימי נזירותו שלמי ביום צ"ם כיון דיום ע"א עולה לב' ימים לנזירותו וימי נזירות בנו לא שלמי עד יום ק'. וי"ל דם"ם נזי' בנו מובלע בתוך מאה יום שהוכיר בנו'. ועי"ל הא דאמר רב דעולה לשנים ה) אז לא יהיו מובלעים ימי נזירות בנו בימי נזירותו. ועל כרחיך אז לא יעלו לשנים. ולכך אמרי' דאינו עולה לשנים ואז יהיו מובלעים. ולאיריך פירושא פריך שאם נולד ביום ע"א אינו מפסיד כלום: מאי אחר אחר כגון שנולד לו ביום ע"ב: אלא ש"ם אחר אחר ממש ומתני' ליתא לדרב כלו' ליה לה ליא דרב: ורב כמאן אמרה לשמעתיה דאית ליה דיום א' עולה לב' ימים אליבא דמאן (א"ר) [אלימא] כאבא שאול דתנן הקובר את מתו ג' ימים קודם הרגל בטלה היטנו גזרת ז' דאמ' בפ"ק ג' לבבי רו' להחפד ול' לבתולין. וכיון שמנה ג' ימים התמודים קודם הרגל בטלה היטנו גזרת ז' ה' ימים בטלה היטנו גזרת ז' דכיון דנהג יום א' דין ל' יום קודם הרגל נתבטלו. ומותר לספר ערב הרגל מפני כבוד המועד: ואם לא ספר ערב הרגל. לא הוש לכבוד המועד אסור לספר אחר הרגל עד מלאת לו ל' יום:

ה) נגלה דל"ל כה דאמר רב דעולה לשנים דוקא דיהיו מובלעים בין כך וכן אבל אם יהיה עולה לשנים אז לא יהי'.

עין משפט נר מצוה

לד א מיי' פ"ד מה"נ מהל' מזירות הל' יב:

לה ב מיי' שם הל"ד:

לו ג מיי' פ"ו מה"נ מהל' מזירות הל' ג סמג עשין דרכון ב טוש"ע יו"ד סי' שלשים סעי' ל וטוש"ע א"ח סי' תקמה סעי' ז):

לז ד מיי' שם הל"ה סמג שם טוש"ע יו"ד שם סעי' ג וטוש"ע א"ח שם סעי' ח):

נוסחת הריב"ן

ה) שכלו לו ימיו הואיל ולא הביא קרבנותיו חייב לגלח אם נתגלח שלא מזירות בדמיו ונטמא אין לוקה על הטומאה וכ"ש אם נתגלח קודם שהביא הקרבנותיו דאין לוקה דהא לא מפקיע ביה קרא לי' ילדי דקא מפקיע בטומאה הכ"ל והשתא ליתא: ב') ולריך: ג) ולית: ד) דלשנים של בנו: ה) (אתנורי מ') לאתר בלבר) ליתא בכ"י: ו) במזירותו: ז) אלא בדין הוא דלא ליתני עד בשנים לא הפסיד מ' אלא מ' ה) וקתני לא הפסיד הכ"ד: ט) כדקאמר' מאי אחר דקתני אמאי סותר מ' ה) כי אמרת: ל) וכענין זה: ל) למיבעי: מ) כ"ע יום הש"ד ואח"כ בחוב גליון ג' יומים: נ) קודם הרגל:

מ"ק יט: [מ"ל דתניא]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לאיתנורי וכו' באיזו צריך להשלים לאחר אלא כ"ם בלבד ועוד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה וכן מתניתין לרב. נ"ב עיין מ"ש: ב) חוס' ד"ה אחר כ' יום שבעים וכו' שיוכל לגלח ביום מאה כיון דלמזירות קמא כל"ל: ג) ד"ה לא הפסיד כלום וכו' והוי ליה למתני במתניתין הרויח כריות. מלת כריות נמחק ונ"ב בגליון כל"ל: ד) ד"ה אלא בדין הוא וכו' עד שבעים דלא הפסיד והוי כמו וכו'. מיהו הוי כמו וכו' נמחקו: ה) ד"ה אילימא כו' בעלה הימנו גזרת שבעה תוך. מלת תוך נמחק וא"ב הוסיף ז' כל"ל:

נזיר/מאבנה

△ (מדקה) קרבות על רב דאמר יום ע' עולה לכאן ולכאן קיבון מ' מלגר לבו יום ע' לבנו ונגר לאיזה ק' יום ונולד בנו ביום הרביעי

▽ תעוברות

מאבנה

□ (מדקה) נזיר (ותעוברות) מאבנה פיסי לרב (דיום ע' עולה לכאן ולכאן)

□ לחיות/קרבות

* כלומר כל שיש בנוסח אל אחרון יום שבע פיסי לרב אבא שאול מלגר בנו